

KONJOŽDERI 2: VELIKI DVOBOJ

(Gildendal, 2011)

Posle ponoći dođoše obožavaoci Polumeseca
 i napuniše košare kamenjem s
 uništene crkve,
 još jedan minaret izniče pored nezakonitog
 kamiljeg parka,
 bičevaoci su terorisali kćeri obožavalaca Polumeseca,
 moj komšija
 je psovao vladara i sve mu po spisku,
 bacio se na kolena,
 i molio za
 njegovu propast,
 ja napisah 999 pesama, po jednu
 za svaki udarac bičem, tvoje pesme
 su bez značaja, uveravao me je debeli
 dramatičar nacionalne scene kasno jedne noći u
 ćumezu gladijatorâ, a ja rekoh
 da su džukele od smaragda, oni što dižu prašinu u bezgraničnim profesionalnim
 pauzama

tvojih dramâ.
 Opet sam sanjao mračnjaka,
 ti si jedan od nas, rekao je, dođi, hajde da uhvatimo
 nekog patriotu,
 i da ga bacimo tigru u tvom podrumu.
 Svetlo i tama zamenili su mesta.
 Kćeri obožavalaca Polumeseca demonstrirale su pred
 zgradom konzulata.
 Silnici su bili tihi poput masovne grobnice.
 Nevernici i vernici bacali su senke jedni na druge.

* * *

Okružen zvezdanim zidovima kosmosa,
 čuo sam
 zvuk kao kad nokat

klizi po ploči,
preosetljiv, trzajući se međ' mrtvim snovima,
došao je iz noći,
sa stanice metroa,
te male satane
i dalje su verovalе u to,
ali zar nisu shvatile da vreme nije
od te fele?
Kao lažni noćni čuvar
oteturao sam se na umornim nogama pravo dole,
i kao što sam i mislio,
eno njih tamo kako grebu zid,
a ja povikah: tama
je izvor naše poezije, ali sada će da presuši.

* * *

Kada sam se probudio
bilo je 3 sata posle podne
začuđujuće ali i dalje je bio dan,
oprezno sam se pridigao,
da li je ovo natečeno telo zaista
moje?
Zaspati usred bela dana,
ozbiljna je stvar.
Sve je bilo isto,
ali sve je bilo drugačije.
Razgrnuo sam krpe
i iskobeljao se,
nema sunca
u pepeljasto sivoj kapeli jednog godišnjeg odmora.
Sve je bilo nemoguće
ali se sve nastavljalo.
Ofucani konjožder
pored starog banjskog hotela u luci
prodavao je ovaj odgovor:
Upoznaćemo život posle smrti,
sad zgrabi priliku,
hrišćanski rodoljubi imaju poverenja u tebe.

* * *

To je bilo jednom
kada smo se klizali u decembru i kupali
po ciči zimi u januaru,
vozili rolšue u maju, a u julu
smo se pozvali s devojkama u hotel
da lutamo u požudi talasa
prema našoj užarenoj koži,
da da'nemo u sećanju peska
na našu besmrtnu sreću,
tada smo pisali novinama
o prelepom građanstvu
koje samo što nije riknulo od žudnje za samim
sobom;
sada je banjski hotel
samo jedna kulisa puna vlage za veštine
narkomana,
a ruža je neizlečiva boljka
na obrazu stare ljubavi.

* * *

A pogledaj sada,
kako ona stara ženska kuća
maše natpisima novih vlasnika,
paranoja
hrišćanskih rodoljuba
ovde se utaborila,
razumete ih,
raspadanje
ima uzrok, svi
to znaju, samo neće da priznaju,
već kažu
sezonci, honorarci, robovi imigranti, Cigani,
obožavaoci Polumeseca
svi na gomili
razmnožavaju se kao pacovi
koji svake noći pretrčavaju preko nas
u našim rođenim usranim kućama.

* * *

Magareći grabljivci¹
koje nam je donela
gadna južna klima,
vinuli su se nad ovim projektom što srca dira,
kao da su oduvek ovde,
kao da nas poseduju, naše vašljive
živote, našu smrt, našu
budućnost u prenaseljenim gradovima-grobovima,
ne, gde će vaše urne stanovati,
propovedaju rodoljubi
s krova njihove nove tvrđave,
preobratite se iz bezbožne religije,
pridikuju oni
s ivice ambisa,
priđite k nama, vi beskućnici i džukci lutalice
koji pratite konje,
i ponesite vaše nasleđe,
kod nas će uvek biti mesta za još jednu urnu.

* * *

Trenje između nas i drugih i drugih i onih tamo izguranih konjoždera u klikama, skromna provincijska katedrala je poharana, dan pošto je neko okačio ovcu o banderu, bičevaoci su se narugali mulama tako što su jazavičaru navukli burku i nazvali ga prorokovom majkom, hrišćanski jedan konjožder kleknuo je pred spasiteljem na krstu u poslednjoj osvetljenoj crkvi, ja stajah u tami jedne zatvorene kapele s dobrano navučenim konjskim šeširom u vlažnoj studeni i posmatrah ga kako ljubi ta napaćena stopala od mramora, u izvesnim trenucima verovao sam u smisao toga da ne krepaš, on ustade i tiho izađe iz crkve, sledio sam ga bez reči, konjojedski katolik bi umro za devicu svoju, a mrziteljski konjojedski protestant bi umro smejući se njegovoj devici, konjojedski hindus koji je umirao od gladi jer su poslednji konji sažvakali poslednju travuljinu, morao je da glođe njušku uginule svinje da i sam ne odapne, dok je Šiva poludeo u domovini, jedan konjojedski jeretik bi solio pamet o pravu da proroka smeš da zoveš magarcojebačem, konjojedski ateista bi rekao da je ideja o bogu rođena iz nepojamne bede konjoždera, pa bi samo zavrteo nadmoćnom glavom i prokleo korenje svakoga zla, a dobrodušni bi kršili ruke u tuzi zbog prevejanog cinizma konjoždera, kada bi strah bio organ, gde bi se nalazio? I da li bi onda mogao da se ukloni? Konjožderački igrač bilijara bi preklinjao i kumio demona kugle za pobeđu, konjojedski pesnik bi daleko u besanoj tmuni maštao u ugovoru sa samim đavolom, hej, đavole

¹ Neologizam, koji se prvi put pojavio u ovoj zbirci Tomasa Boberga, a onda i u srpskom prevodu. (Prim. prev.)

pisane reči, mrmljao bi on u svojom prokletom konjožderačkom pijanstvu, daj mi još jednom da ispevam pesmu o svim konjojedima, onakvim kakvim jesu, pa da mogu da se ogledaju u ogledalu ubilačkog ritma, a ja da konačno mogu da da'nem i odem na kuglanje u vedrom miru s bezbrižnim konjskim curama iz stare škole života, pa bi se on probudio i prokleo sebe zbog svoje vere, kada bi mir bio organ, gde bi se nalazio? Vernik konjožder tiho je zamakao uza ugla, čekao sam vreme kada znam da prodaju skank od konjske balege i tiho ga sledio, kada sam skrenuo iz ugla sapleo sam se o telo koje sam maločas video kako se moli spasitelju a sada leži s nožem u jetri i krvario je, nagnuo sam nad njim, prineo uho ustima koja su gorela, još leda, prostenjao je, a onda je žar u njegovim očima izbledeo.

* * *

Sećanje

je instanca u mozgu vlastodršca,
sve te nekadašnje fotografije
sada su nezakonite,
uspomene su štetne, kaže konzul,
hrišćanski patrioti protestuju,
insistira konzul,
zabrani fotografije jezera detinjstva,
zabrani fotografije dece oblaka,
uništi okamenjujući krik jelena
na ono malo novčanica koje su još u opticaju,
zabrani prošlost.
Konzul se narogušio,
ne želi više nikakav
uznemirujući
nostalgični
čeznutljiv plač.

* * *

On stoji tamo na čistini
umotan u naboranu odeću i smeši se.
Ona stoji na jakom vetru
grli dete i smeši se.
Ona stoji usred jednog sveta
od kamenja i oblaka i smeši se.
Ona stoji tamo pod suncem
na nebu od plavih niti i smeši se.
Ona je na mojoj slici
nepromenljiva dokle traje pogled.
Možda se ne smeši.

Možda krije svoj osmeh u snu
tu na mojoj slici,
dok umotana u naboranu odeću
nepromenljiva dokle traje pogled,
samo na toj fotki nekadašnje
sadašnjosti tu na mojoj slici

* * *

Čarobnjak Cezar stajao je na ćošku
usred bela dana otvorenih očiju
i sanjao: ja
ću jamačno srećan biti,
srećan kao otac koji je upravo dobio sina,
srećan i pun pitanja,
snega i leta,
pun svih tih slika
koje uzdižu detinjstvo u brdima,
moje majke dok kači veš o kanap
na iskričavom suncu koje puca preko snega,
mog oca kako prelazi klanac na leđima mule
srećnog kao kuće, ždrebe,
kao žena koja ulazi u svoj život.
Čarobnjak Cezar je tamo stajao
usred bela dana,
i rugao se vanrednom stanju,
jednom je ustao iz drugog sveta
i pao u ovaj,
on prkosi mrazu i gladi,
ne daje ni pet para za teror konjskih šibadžija,
govori reči kao što su olovka, organ,
vrat, prijatelj, crno magare, nada,
Cezar, oštrina profila, tamna munja
oka, kako god da je ovde stigao,
pokušaću da ga ulovim,
pre no što prođe dan,
reći ću, Cezare, jednom zaspah
usred bela dana, a kada
sam se probudio, ništa više nije bilo isto.

* * *

Žuto cveće
gamiže po ćebetu
po terenu starog grada mladosti
raslo je u snovima o psihotičnoj promeni proleća,
uspuzalo je uz fasade nacionalne banke hladne kao staklo,
osvojilo je prašnjavi ringišpil park davnog leta,
isteralo odlučne Jehovine svedoke
pred ruševne institucije nesreće,
bila je godina
u kojoj su iznenadne sunčeve eksplozije
od severne svetlosti napravile
kosmičku zmijurinu
koja se rugala starom svetskom poretku,
onda je došlo do prevrata dole u kraju,
nasleđenu etiku su demonizovali,
stop za solidarnost koja zamara srca dobročinitelja,
ko zna šta je htelo to žuto cveće?
Ko je poznao tajnu te boje?
Konzul, govoreći sebi u bradu,
naredio je
da se to žuto cveće makne s površine zemlje.